

SØREN SVEISTRUP KAŠTÁNEK

Kaštánek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Søren Sveistrup

Kaštánek – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

THRILL

**SØREN SVEISTRUP
KAŠTÁNEK**

SØREN SVEISTRUP KAŠTÁNEK

≡ KNIHA ZLIN

Copyright © Søren Svestrup and JP/Politikens Hus A/S 2018
in agreement with Politiken Literary Agency
Cover Illustration © Kenneth Schultz, 2018
Translation © Kristina Václavů, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-7473-773-2
ISBN e-knihy 978-80-7473-806-7 (1. zveřejnění, 2019)

Mým milovaným synům Silasovi a Sylvestrovi

Úterý 31. října 1989

Silnice se vinula lesem jako hladká tmavá řeka a mokrý asfalt se leskl jako zrcadlo. V slunečních paprscích probleskujících mezi stromy se na něj snášely červené a žluté listy. Když jimi projelo bílé služební auto, zavířilo listí krátce vzduchem a nakupilo se do lepkavých hromad u kraje silnice.

Marius Larsen sundal nohu z pedálu, ubral před zatáčkou a snažil se nezapomenout, že by měl dát vědět obecnímu odboru správy silnic, aby zajeli zamést strojem až sem. Když zůstane listí dlouho ležet, sníží se přílnavost kol k vozovce, a taková věc by mohla někoho stát život. Marius jim to říkal už mockrát. Byl ve službě jedenačtyřicet let a v posledních sedmnácti letech velel policejní služebně. Každý podzim bylo potřeba jim to připomínat. Ale dnes ne, protože dneska se musí soustředit na to, co ho čeká doma.

Marius Larsen začal podrážděně ladit frekvence na autorádiu, ale nedařilo se mu najít, co hledal. Jen samé zprávy o Gorbačovovi a Reaganovi a spekulace o pádu Berlínské zdi. Je to na spadnutí, tvrdili. Může nastat úplně nová epocha.

Už dávno věděl, že si budou muset promluvit, a přesto se k tomu nemohl pořád odhodlat. Jeho paní očekává, že za týden půjde do důchodu, takže je načase povědět jí pravdu. Že se bez své práce neobejde. Že prakticky všechno zařídil, ale svoje rozhodnutí odložil. Že stejně není připravený usadit se doma na gauči, dívat se na Kolo štěstí, hrabat listí na zahradě nebo hrát Černého Petra s vnoučaty.

Když si rozhovor procházel v duchu v hlavě, vypadalo to snadně, ale moc dobře věděl, že jí to bude hodně líto. Bude se cítit zrazená. Zvedne se od stolu, půjde do kuchyně drhnout sporák a otočená zády k němu řekne, že ho chápe. Jenže to nemůže pochopit. Takže když před deseti minutami přišlo hlášení přes policejní vysílačku, vzkázal na služebnu, že se věci ujme sám, aby rozhovor ještě o něco oddálil. Normálně by ho

rozčílilo, že musí jet až na Ørumův statek tak daleko lesem a mezi poli, jen aby jim řekl, že si mají ta svá zvířata líp hlídat. Už několikrát jim buďto prasata nebo krávy prorazily oplocení a procházely se sousedům po poli, dokud Marius sám nebo někdo z jeho mužů Øruma nepřiměli, aby se věci ujal. Ale dnes mu to nevadilo. Samozřejmě kolegy požádal, aby jim nejdřív zavolali, jak Ørumovi domů, tak do přístaviště trajektů, kde pracoval na částečný úvazek, ale když jim nikde nebrali telefon, sám odbočil z hlavní silnice a vydal se k nim.

Marius zachytil stanici vysílající klasické dánské písničky. Kabinou starého Forda Eskorta se linul zvuk něčeho jako „mám kocábku náram, náram, náram...“ a Marius ji dal víc nahlas. Užíval si cesty, podzimu a lesa, ve kterém se žluté, červené a hnědé listí mísilo s barvou stálezeleňých rostlin. Těšil se na nadcházející loveckou sezonu. Slunce házelo na cestu skrz koruny stromů světelné odlesky, Marius si stáhl okýnko a na chvílku zapomněl, kolik mu je.

Když dojel na statek, bylo na dvoře ticho. Vystoupil z auta, přibouchl za sebou dveře a okamžitě si všiml, jak už je to dávno, co sem zajel naposledy. Velký statek působil zanedbaně. V oknech chléva zely střepy, omítka na domě se drolila a na zarostlém trávníku se pod velkými kaštany obklopujícími pozemek téměř ztrácela prázdná konstrukce na houpačky. Všude na dvoře se ve šterku povalovalo spadané listí a kaštany, které mu praskaly pod nohama. Vydal se k hlavnímu vchodu a zaklepal na dveře.

Když třikrát zabušil a zavolal na Øruma, pochopil, že mu nikdo neotevře. Neviděl kolem sebe žádné známky života. Vytáhl blok, napsal vzkaz a zastrčil ho do schránky na dopisy, zatímco přes dvůr přelétlo pár vran a zmizelo za traktorem, který stál zaparkovaný před stodolou. Marius podnikl celou cestu až sem nadarmo, a teď se bude muset zastavit u trajektu, aby Øruma zastihl. Jenže se kvůli tomu ani nestihl rozčílit. Cestou k autu ho najednou něco napadlo. Marius takové nápady obyčejně moc nemíval, takže to musela být šťastná souhra náhod, že zajel nejdřív sem, místo aby se vydal rovnou domů si promluvit. Nabídne své ženě jako náplast na bolest cestu do Berlína. Mohli by si tam na týden zajet, no, nebo alespoň na víkend, jakmile si bude moct vzít volno. Pojedou autem, ucítí, jak kolem kráčela historie, uvidí novou epochu, dají si knedlíky se zelím, jako to udělali tehdy před tak strašně dlouhou

dobou, když jeli do Harzu s dětmi stanovat. Teprve když došel až skoro úplně zpátky k autu, zjistil, proč vrány sedí za traktorem. Poskakují po něčem bílém, bledém a neforemném, a když přišel blíž, došlo mu, že je to zastřelené prase. Oči byly bez života, ale tělo se zachvívalo a škubalo sebou, jako by se pokoušelo odehnat vrány, které na něm seděly a živily se z velké otevřené rány na hlavě.

Marius otevřel hlavní dveře. V předsíni nebylo skoro nic vidět, ale ucítil vlhký pach plísně a ještě něčeho jiného, na co nemohl přijít, co by to tak asi mohlo být.

„Ørume, tady policie.“

Nikdo mu neodpoví, ale někde v domě slyší téct vodu. Vstoupí do kuchyně. Spatří dospívající dívku. Je jí přibližně šestnáct nebo sedmnáct let. Tělo sedí stále ještě na židli za stolem, ale to, co jí zbývá z rozstřeleného obličeje, se koupe v misce s ovesnými vločkami. Na podlaze pokryté linoleem leží za jídelním stolem ještě jedno tělo. Je to také teenager, vypadá o něco starší, má velký průstřel hrudníku a opírá se v nepřírozené poloze temenem hlavy o sporák. Marius Larsen strne. Samozřejmě už v životě nějaké mrtvé lidi viděl, ale něco takového ještě nikdy. Na okamžik mu to vyrazí dech a pak z pouzdra na opasku vytáhne služební pistoli.

„Ørume?“

Jde dál, přitom volá, ale už s napřaženou pistolí před sebou. Stále žádná odpověď. Další mrtvolu najde v koupelně, a tentokrát si musí přidržet ruku před ústy, aby se nepozvracel. Z puštěného kohoutku teče voda a přetéká přes okraj dávno plné vany. Stéká dolů na podlahu z umělého kamene, míří k odpadové mřížce a mísí se s krví. Nahá žena, musí to být matka, leží ve zkroucené poloze na zemi. Jednu ruku a nohu má oddělené od trupu. Později bude stát v pitevní zprávě, že byla opakovaně zasažena sekýrou. Nejdřív, dokud ležela ve vaně, a potom, když se ve snaze uniknout plazila po zemi. Bude tam také stát, že se ze začátku pokoušela bránit rukama i nohama, proto je má rozsekané. Obličej je znetvořený k nepoznání, protože sekýra prorazila lebku.

Marius Larsen by při pohledu na ni úplně ztuhl, kdyby najednou koutkem oka nezaznamenal slabý pohyb. Pod sprchovým závěsem, který leží

odhozený v rohu, vytuší napůl schovanou postavu. Marius závěs opatrně o kousíček popotáhne. Spatří chlapce. Má rozčuchané vlasy a je mu něco kolem deseti jedenácti let. Leží nehybně v kaluži krve a cípek závěsu mu ještě zakrývá rty a slabě se pod nápořem dechu chvěje. Marius se k chlapci rychle skloní, odstraní zcela závěs, vezme ho za bezvládnou ruku a snaží se mu nahmatat tep. Hoch má řezné rány a škrábance na rukou a na nohou, zakrvácené tričko a spodní prádlo a u hlavy mu leží odhozená sekyra. Marius nahmatá chlapci puls a urychleně se zvedne.

V obývacím pokoji hekticky hledá telefon, najde ho vedle přeplněného popelníku, který převrhne na koberec, ale když se dovolá na služebnu, má dostatečně jasnou hlavu na to, aby zprávu řádně podal. Pošlete záchranku. Posily. Spěchá to. Po Ørumovi ani stopy. Dejte se do toho. Hned! Když zavěsí, napadne ho jako první pospíšet si znovu za chlapcem, ale najednou si vzpomene, že by tam mělo být ještě jedno dítě, protože chlapec má sestru dvojče.

Marius se rozhlédne kolem sebe a vydá se zpátky ke vchodu a schoďm do prvního poschodí. Když prochází kolem kuchyně a otevřených dveří do sklepa, prudce se zastaví a pohlédne dolů. Ozval se tam nějaký zvuk. Krok nebo zaškrábání, ale teď to utichlo. Marius opět vytáhne služební zbraň. Otevře dveře dokořán a opatrně sestupuje po úzkých schodech, dokud nohy obezřetně nevčkročí na betonovou podlahu. Oči musejí nejdřív přivyknout tmě a pak uvidí otevřené sklepní dveře na konci chodby. Tělo zaváhá a něco mu říká, že tady by se měl zastavit. Počkat na sanitku a kolegy, jenže Marius myslí na holčičku. Když se přiblíží ke dveřím, vidí, že byly otevřeny násilím. Zámek a kování leží na zemi a on vstoupí do místnosti, která je jen slabě osvětlená špinavými sklepními okénky u stropu. Přesto před sebou okamžitě vytuší malé tělíčko, které se schovává v rohu pod stolem. Neváhá, skloní pistoli, ohne se dolů a podívá se tam.

„To je v pořádku. Už se nic nestane.“

Nevidí dívce do obličeje, jen jak se třese a tiskne se do rohu, aniž by se na něho podívala.

„Jmenuju se Marius. Jsem od policie a jsem tu proto, abych ti pomohl.“

Dívka dál vystrašeně sedí, kde je, jako by ho vůbec neslyšela a Marius najednou zpozorní a začne si všímat prostoru kolem sebe. Rozhlédne

se a pomalu mu dojde, k čemu byl používán. Udělá se mu špatně. Pak si za dveřmi vedoucími do sousední místnosti všimne křivých poliček. Při pohledu na ně zapomene na děvče a vejde dovnitř. Nedokáže říct, kolik jich je, ale je jich víc, než dokáže spočítat. Samí kaštanoví panáči a panenky. I zvířátka. Malí i velcí, dětinští i hrůzostrašní, mnozí z nich nehotoví a zdeformovaní. Marius na ně zírá, na jejich počet a rozmanitost a ty malé figurky na poličkách v něm probudí nejistotu, když v tu chvíli za ním vstoupí dovnitř chlapec.

Na zlomek vteřiny si uvědomí, že musí technikům připomenout, aby ověřili, jestli byly dveře do sklepa vylomené zevnitř nebo zvenku. Uvědomí si, že by odsud mohlo uniknout něco děsuplného, jako zvířata z ohra-
dy, ale když se otočí na chlapce, myšlenky se mu zmateně rozutečou jako malé obláčky po nebi. Pak ho do čelisti zasáhne sekýra a všechno zčerná.

Pondělí 5. října, současnost

Hlas se ozývá všude kolem ve tmě. Jemně šeptá a vysmívá se jí – zvedne ji, když upadne, a roztočí ji ve větru. Laura Kjærová už nevidí. Už neslyší šelest listů na stromech a necítí studenou trávu pod nohama. Jediné, co jí zbývá, je hlas, který dál šeptá mezi ranami násadou s koulí na konci. Napadlo ji, že kdyby přestala klást odpor, hlas možná utichne, jenže se tak nestane. Je slyšet dál a totéž platí i o bití a nakonec se už Laura nemůže ani pohnout. Na zápěstí ucítí ostré zoubky nějakého nástroje a než ztratí vědomí, zaslechne zvuk elektrické pily, která se jí začne zařezávat do kosti.

Neví, jak dlouho byla v bezvědomí. Kolem je pořád tma. Totéž platí o hlasu a zdá se, jako by čekal, až přijde k sobě.

„Jsi v pořádku, Lauro?“

Hlas promlouvá hebkým, mazlivým tónem, příliš blízko jejímu uchu. Jenže na odpověď nečeká. Před chvílí někdo odstranil to, čím měla přelepená ústa a Laura Kjærová uslyší samu sebe žebrat a žádonit. Ničemu nerozumí. Udělá všechno. Proč ona – co provedla?

Hlas říká, že to dobře ví. Skloní se k ní, docela blízko, a zašeptá jí do ucha tak, až Laura vycítí, jak moc se na tenhle okamžik těšil. Musí se soustředit, aby slova zachytila. Rozumí, co hlas říká, ale nemůže tomu uvěřit. Bolest je větší než všechno trýznění dohromady. To nemůže být pravda. To *nesmí* být pravda. Zavrhne vyslovené jako součást šílenství, které ji obklopuje. Chce vstát a bojovat dál, jenže tělo se už poddalo a ona se hystericky rozvzlyká. Nějaký čas už to věděla, ale stejně to potlačovala. A teprve teď, když jí to hlas pošeptal, pochopila, že to byla pravda. Chce křičet z plných plic, jenže žaludek má až v krku, a když ucítí, jak jí po tváři přejíždí kovová násada, vši silou se vzepře a dál se potácí tmou.

Úterý 6. října, současnost

Venku začíná svítat. Naia Thulinová se po něm natáhne a navede si ho do sebe. On se teprve pomalu probouzí ze spánku. Naia ho cítí uvnitř a začne přirážet. Chytí ho za ramena, ruce se mu probouzejí jen pomalu a tápavě.

„Hele, počkej...“

Pořád je ještě zmámený spánkem, ale Naia nepočká. Na tohle měla chuť, když otevřela oči. Začne se pohybovat naléhavěji, sklouzává zpět s větší silou a opře se jednou rukou o stěnu. Nedbá toho, že on leží nešikovně a hlavu si otlouká o pelest, nedbá na pelest, která naráží do zdi, je jí to jedno. Pokračuje a cítí, jak se jí poddává, při orgasmu mu zaryje nehty do prsou, cítí, jak ho to bolí a jakou pociťuje rozkoš.

Chvilku leží a přerývaně dýchá, poslouchá popelářské auto na zadním dvoře. Pak se z něj skulí dolů a vyleze z postele dřív, než ji stihne pohladit po zádech.

„Bude lepší, když odejdeš, než se probudí.“

„Proč? Je ráda, když tu jsem.“

„No tak. Koukej vstávat.“

„Jen když se mnou začnete bydlet.“

Hodí mu na hlavu košili, a když mizí do koupelny, on se s úsměvem svalí zpátky na polštář.

Je první říjnové úterý. Podzim přišel se zpožděním, ale nebe dnes visí nad městem nízko jako špinavá peřina z tmavě šedých mračen, a když se Naia Thulinová rozběhne od auta přes ulici skrz hustý provoz, spustí se liják. Přestože zaslechne vyzvánět mobil, do kapsy kabátu pro něj ne-sáhne. Má ruku položenou na zádičkách své dcerky, aby ji mohla postrčit do mezírek v ranní špičce. Ráno měly naspěch. Le se věnovala hlavně povídání o počítačové hře League of Legends, na kterou je příliš malá, aby o ní mohla něco vědět, ale přesto všechno zná, a proto si za svůj velký idol zvolila korejského teenagera jménem Park Su.

„Máš s sebou holínky, kdybyste šli do parku. A nezapomeň, že tě vyzvedne děda, ale půjdeš sama přes ulici. Rozhlídneš se doleva, podíváš se doprava –“

„– podívám se znovu doleva a nemám si zapomenout vzít bundu, aby byly vidět odrazky.“

„Stůj klidně, ať ti můžu zavázat tkaničky.“

Došly před školu pod střechem přístřešku na kola, Thulinová se sklonila, a Le se pokoušela stát klidně s botami v louži.

„Kdy už s námi bude bydlet Sebastian?“

„Já jsem neřekla, že s námi bude bydlet.“

„Proč tam není ráno, když u nás byl večer?“

„Ráno mají dospěláci fofr a Sebastian spěchal do práce.“

„Ramazanovi se narodil bratříček a teď má na rodokmenu patnáct fotek a já jen tři.“

Thulinová krátce vzhledne k dceři a prokleje ty sladké obrázky rodokmenu, které třídní učitelka vyzdobila podzimním listím a rozvěsila po stěnách ve třídě, takže se u nich můžou zastavit jak žáci, tak rodiče a prostudovat si je. Na druhou stranu je vždy vděčná, když Le počítá dědu do rodiny jako její samozřejmou součást, i když čistě technicky to její dědeček není.

„Na tom přece nezáleží. A ty máš v rodokmenu pět fotek, když připočítáš i andulku a křečka.“

„Ostatní na stromě zvířátka nemají.“

„Ne, takové štěstí ostatní děti nepotkalo.“

Le neodpoví a Thulinová vstane.

„Možná, že nás není moc, ale máme se dobře, a to je nejdůležitější, ne?“

„Mohla bych teda dostat ještě jednu andulku?“

Thulinová se na ni podívá a přemýšlí, čím ten rozhovor začal, kam se to dostaly, a jestli je dceruška chytřejší, než si myslela.

„O tom si promluvíme někdy jindy. Počkej.“

Znovu se jí rozdrnčel mobilní telefon a tentokrát ví, že ho bude muset vzít.

„Jsem tam za čtvrt hodinky.“

„To nespěchá,“ ozve se hlas na druhém konci a Thulinová pozná jednu z Nylanderových sekretářek.

„Nylander vaši dnešní ranní schůzku nestíhá, takže se místo toho přesouvá na příští týden v úterý. Ale mám ti vyřídit, že chce, abys dneska s sebou vzala toho nového, aby byl k něčemu užitečný, zatímco tu bude.“

„Mami, já půjdu s Ramazanem do ranní družiny!“

Thulinová vidí dceru, jak běží k chlapci jménem Ramazan. Úplně přirozeně se přidá ke zbytku syrské rodiny, k paní a pánovi a dvěma dalším dětem, pán nese toho čerstvě narozeného na ruce a Thulinové připadají všichni jako modelové, kteří právě vyskočili z článku o příkladné rodině v časopise pro ženy.

„Ale to už je podruhé, co Nylander schůzku zrušil, a zabere mu jen pět minut. Kde je teď?“

„Bohužel, je na cestě na poradu o rozpočtu. Mimochodem by rád věděl, co bys s ním chtěla probírat?“

Thulinová chvíli zvažuje, jestli jí říct, že by se mělo jednat o tom, jak pro ni bylo devět měsíců strávených na oddělení násilných trestných činů neboli na takzvaných vraždách, zajímavé asi jako návštěva policejního muzea. Jak jsou pracovní úkoly příšerně nudné, technická úroveň oddělení úchvatná asi tak jako Commodore 64 a jak moc se těší, až odsud vypadne.

„Jen nějaké drobnosti. Díky.“

Ukončí hovor a zamává dcerce, která vběhne do školy. Ucítí déšť, kterým jí začíná vlhnout kabát, a když se vydá směrem k silnici, je jí jasné, že s tou schůzkou do úterka čekat nevydrží. Proběhne mezi auty, ale když se dostane ke svému vozu a otevře dveře, má najednou pocit, jako by ji někdo sledoval. Na druhé straně křižovatky za nekonečnou šňůrou osobních aut a dodávek zahlédne náznak postavy. Ale když kolona aut přejede, je postava pryč. Thulinová ze sebe ten pocit setřese a nasedne do auta.

Obrovské chodby Policejního ředitelství odrážejí ozvěnu kroků dvou mužů míjejících houf asistentů, kteří míří opačným směrem. Šéf oddělení vražd Nylander podobné rozhovory jako je tenhle nesnáší, ale ví, že je to pravděpodobně jediná šance, jakou dnes dostane. Takže spolkne ponížení, a zatímco sleduje jednu nudnou větu za druhou, snaží se udržet krok se zástupcem policejního ředitele.

„Nylandere, musíme si utáhnout opasky. Platí to pro všechna naše oddělení stejně.“

„Slibovali mi víc lidí –“

„Je to otázka načasování. Teď zrovna dalo ministerstvo spravedlnosti přednost jiným oddělením. Projevili ambice, že by se NC3 mělo stát nejlepším kybernetickým oddělením v celé Evropě, a proto stáhli podporu jinde.“

„Ale to se nesmí podepsat na mém oddělení. Potřebovali bychom dvakrát tolik lidí v posledních –“

„Já se taky nevzdal, a právě jsi dostal výpomoc.“

„Žádnou výpomoc jsem nedostal. Jeden jediný vyšetřovatel, který tu má být navíc jen na pár dní, protože ho z Europolu poslali šupem domů, se nepočítá.“

„Zřejmě tu zůstane trčet delší dobu. To záleží na situaci. Ale ministerstvo ti mohlo naopak lidi osekát, takže teď jde hlavně o to, vidět na principu ‚vystačit si s málem‘, to pozitivní. Ok?“

Zástupce policejního ředitele se zastavil, obrátil se na Nylandera, aby zdůraznil svá slova a Nylander se právě chystal odpovědět, že to není ok, do háje. Chybí mu lidi a naslibovali mu, že se problém vyřeší, ale místo toho ho přeskočili kvůli podělanému NC3, jak zní snobská zkratka pro oddělení kybernetické kriminality, takzvaného National Cyber Crime Center. Navíc je to kolosální byrokratický výsměch, že má vzít zavděk vyhořelým vyšetřovatelem, který v Haagu upadl v nemilost.

„Máš chvilku čas?“ Odněkud zezadu se vynořila Thulinová a zástupce policejního ředitele využil příležitosti, zaplul do zasedací místnosti a zavřel za sebou dveře. Nylander za ním chvilku zíral, než se vydal zpět směrem, odkud přišel.

„Teď nemám čas a ty taky ne. Ověř si u dozorčí služby hlášení z Husumu a vezmi s sebou toho chlápka z Europolu, ať ho proženeš.“

„Ale s ohledem na –“

„Nemám teď na takové řeči čas. Nejsem slepý, co se týče tvých kvalit, ale jsi na oddělení nejmladší ze všech, tak nepošilhávej po tom stát se vedoucí skupiny, nebo o čem to se mnou chceš schůzovat.“

„Nechci být vedoucí skupiny. Potřebuju doporučení pro NC3.“

Nylander se zastavil na prahu točitého schodiště a podíval se na ni.

„NC3. Oddělení kybernetické kriminality –“

„Já vím *dobře*, co je to za oddělení. Proč?“

„Protože si myslím, že úkoly NC3 jsou zajímavé.“

„Na rozdíl od čeho?“

„Bez žádných rozdílů. Jen bych ráda –“

„V podstatě jsi zrovna začala. NC3 nezaměstnává jen tak beze všeho lidi, co se u nich ucházejí o práci, takže nemá vůbec smysl se o něco takového pokoušet.“

„Oni mě ale vyzvali sami, abych se přihlásila.“

Nylander se pokouší skrýt překvapení, ale okamžitě si uvědomí, že Thulinová mluví pravdu. Podívá se na tu drobnou postavičku, která před ním stojí. Kolik jí může být? Dvacet devět, třicet, tak nějak? Malé cizokrajné pískle, které na moc nevypadá, ale Nylander si pořád jasně vybavuje, jak ji sám podcenil, než se poučil. Při hodnocení svých lidí si vyšetřovatele z oddělení nedávno rozdělil na skupiny A a B a Thulinová byla navzdory svému věku jedno z prvních jmen, jež si poznamenal do skupiny A, kolem které by se mělo konsolidovat celé oddělení spolu s protřelými vyšetřovateli, jakými byli Jansen a Ricks. A vlastně o ní jako o vedoucí skupiny opravdu uvažoval. Nebyl žádný velký přívrženec žen mezi vyšetřovateli a její nepřístupné vystupování se ubíralo špatným směrem, ale byla inteligentnější než většina ostatních a expedovala své případy takovým tempem, že vedle ní zkušení vyšetřovatelé vypadali, jako by se nemohli hnout z místa. Thulinová považovala technologickou

úroveň oddělení pravděpodobně za pozůstatek doby kamenné a vzhledem k tomu, že její názor sdílel, věděl, jak moc takové lidi zažrané do informačních technologií jako byla ona, potřebuje, aby mohlo oddělení udržet krok s dobou. Proto při několika příležitostech využil jejich rozhovoru k tomu, aby jí připomněl, že má pořád ještě mléko na bradě, a zajistil si tak, že mu nezdrhne.

„Kdo tě vyzval?“

„Šéf, jakže se jmenuje? Isak Wenger.“

Nylander se zamračil.

„Jsem ráda, že jsem tu byla, ale ráda bych taky poslala žádost nejpozději do konce týdne.“

„Budu o tom přemýšlet.“

„Můžeme se domluvit na pátek?“

Nylander se vydal dál. Chvilí ještě cítil její pohled v zádech a bylo mu jasné, že si ho v pátek najde, aby z něho to doporučení dostala. Tak daleko to tedy došlo. Jeho oddělení se stalo líhní elity pro NC3, nového mazlíčka ministerstva. Až za chvíli půjde na schůzi ohledně rozpočtu oddělení, znovu mu potvrdí priority ve formě čísel a jejich omezení. Na Vánoce to budou tři roky, co Nylander souhlasil s místem na oddělení vražd, jenže věci se zadrhly, a jestli se brzy něco nestane, nebude z toho taková kariéerní příležitost, jak si původně představoval.

Stěrače odhruňují spousty vody. Když semafor přeskočí na zelenou, vybočí služební vůz z řady aut a autobusů plných reklam na nová prsa, botoxové injekce a odsávání tuku v soukromých nemocnicích, a zamíří na předměstí.

Hraje rádio. Tlachání moderátorů a poslední hity popmusic o sexu, krásných prdelkách a nadřazených jedincích vystřídají krátké zprávy, ve kterých moderátor připomíná, že je první říjnové úterý, a tudíž poprvé zasedá parlament. Hlavní zpráva kupodivu nepojednává o ministryni sociálních věcí Rose Hartungové, vracející se zpět do funkce po tragickém osudu dcery, který už bezmála před rokem sledovali všichni po celé zemi se zatajeným dechem. Ale než se hlasatel dostane dál, stáhne cizinec sedící vedle Thulinové zvuk.

„Nemáš náhodou nůžky, nebo tak něco?“

„Ne, to teda nemám.“

Thulinová sklouzne na okamžik pohledem z dopravní situace na muže sedícího vedle ní, který se zavile pokouší dostat do obalu nového mobilního telefonu. Když sešla do garáží naproti Policejnímu ředitelství, stál nedaleko auta a kouřil cigaretu. Byl vysoký a držel se zpříma, ale působil i trochu žalostným dojmem. Z rozcuchaných vlasů mu kapalo, na sobě měl promočené obnošené tenisky značky Nike, tenké volné kalhoty a krátkou černou softshellovou bundu, která také vypadala, že se prošla v dešti. Ten chlap nebyl oblečený na místní klima a Thulinovou napadlo, že musel z Haagu vyrazit v tom, co měl právě na sobě. Celkový dojem dokreslovala pomeňší, splasklá, cestovní taška, kterou měl odloženou na zemi vedle sebe. Thulinová věděla, že se na Policejním ředitelství objevil včera, protože o něm zaslechla mluvit nějaké kolegy právě, když si do kantýny zašla pro ranní kávu. Takzvaný styčný důstojník vyslaný do hlavního sídla Europolu v Haagu, kterého najednou zprostiti služby a povolali zpět do Kodaně, aby jim tu skládal účty, protože se nějakým

způsobem provinil. Což u kolegů zavadalo příčinu k posměšným poznámkám. Vztah dánské policie k Europolu byl totiž již předem zatížený nesouhlasem dánského parlamentu se zrušením jistých právních výhrad před několika lety.

Když na něho Thulinová narazila v garážích, byl zahloubaný v myšlenkách, a když se představila, jen jí stiskl ruku a řekl „Hess“. Nějak obzvlášť hovorný tedy nebyl. Obvyčejně také nebyla upovídaná, ale rozhovor s Nylanderem proběhl, jak měl. Byla si jistá, že její přítomnost na oddělení se brzy stane minulostí, a proto jí neubude, pokud bude vstřícnější vůči kolegovi, kterému se právě moc nevede. Když se posadili do auta, nastínila, co o jejich úkolu ví, ale chlapík jen přikyvoval s minimálním náznakem zájmu. Odhadovala ho na něco mezi sedmatřiceti a jednačtyřiceti a se svou napůl sešlou chlapeckou vizáží jí připomínal nějakého herce, ale nedokázala si vybavit kterého. Na ruce měl prstýnek, možná snubní, ale instinkt jí napovídal, že je dávno rozvedený nebo přinejmenším na nejlepší cestě, aby tak dopadl. Setkáním s ním nabyla dojmu, že hází hrách na stěnu, ale na druhou stranu to nebylo nic, co by jí dokázalo zkazit náladu, a vlastně ji docela zajímala ta mezinárodní policejní spolupráce, na které se podílel.

„Tak jak dlouho zůstaneš v Dánsku?“

„Asi jen pár dní. Snaží se to zjistit.“

„Líbí se ti u Europolu?“

„Jo, je to v pohodě. Je tam lepší počasí.“

„Je pravda, že jejich kriminální oddělení kybernetiky rekrutuje hackery, kterým se samo dostalo na kobylku?“

„Netuším, já na tom oddělení nejsem. Nebude vadit, když si na chvíli odskočím, až skončíme na místě činu?“

„Odskočíš?“

„Jen tak na hodinku. Musím si vyzvednout klíče od bytu.“

„Jasně.“

„Dík.“

„Ale v Haagu jsi nastálo?“

„Jo, nebo kde je mě třeba.“

„Kde by to tak asi mohlo být?“

„To je různé. V Marseille, Janově, Amsterdamu, Lisabonu...“

Muž se soustředil na obal telefonu, který ho zlobil, ale Thulinová odhadla, že by mohl vyjmenovávat ještě dlouho. Bylo na něm něco kosmopolitního. Byl svého druhu cestující bez zavazadel, ale lesk velkoměst a lákání dále již dávno vypřichaly. Pokud je vůbec kdy cítil.

„Jak dlouho jsi byl pryč?“

„Skoro pět let. Na chvíli si půjčím tohle.“

Hess vylovil z nápojového držáku mezi sedadly propisku, aby se dostal pod obal.

„Pět let?“

Thulinovou to překvapilo. Většina styčných důstojníků, o kterých slyšela, uzavírala smlouvu na dva roky. Někteří si ji prodlouží ještě o jedno období na celkem čtyři. Ale nikdy neslyšela o styčném důstojníkovi, který by byl pryč pět let.

„Čas letí.“

„Takže to bylo kvůli policejní reformě?“

„Co?“

„Že ses tam vydal. Slyšela jsem, že z oddělení odešlo hodně lidí, protože byli nespokojení s –“

„Ne, to nebylo proto.“

„Tak proč?“

„Protože jsem to prostě udělal.“

Podívala se na něho. Krátce jí pohled oplatil a poprvé si všimla jeho očí. Levé oko měl zelené, pravé modré. Nebyl nepřijemný, když jí odpovídal, ale jasně naznačil, že víc neřekne. Thulinová dala blinkr a odbočila do čtvrti rodinných domků. Jestli si chce hrát na mačo-agenta s tajuplnou minulostí, tak dobře. Takových týpků bylo na Ředitelství tolik, že by z nich mohli postavit vlastní fotbalový mančaft.

Domek je bílý, dobře udržovaný, běžný baráček s garáží. Leží v Husu uprostřed rodinné čtvrti se živými ploty z ptačího zobu a vyrovnanými řadami poštovních schránek obrácených směrem do silnice. Sem se uchyluje střední třída, když založí rodinu a stačí na to ekonomicky. Všichni pěkně v bezpečí, na silnici vysoké retardéry, aby se rychlost udržela pod třicet kilometrů v hodině. Trampolíny na zahrádkách a zbytky křídý na mokrému asfaltu. Když Thulinová zastaví a zaparkuje vedle

hlídkového vozu a vozidel kriminalistických techniků, projede v dešti kolem několik dětí ve školním věku s helmami na hlavách a odrazkami na kolech. Několik obyvatel stojí pod deštníky a povídají si kousek dál za ohrazením.

„Jen tohle vezmu.“ Ani ne před dvěma minutami nacist Hess do mobilu SIM kartu a poslal esemesku, a ten už vydává zvuky.

„To je v pořádku, jen si to vyříd.“

Thulinová vystoupí do deště, Hess zůstane sedět a začne mluvit francouzsky. Když Thulinová přebíhá po zahradní pěšince z klasických betonových tvárnic, uvědomí si, že možná našla ještě jeden důvod, proč by se mohla těšit na to, že odchází.

Ve velké, mondénní vile na Ydre Østerbro se rozléhají hlasy dvou moderátorů ranního vysílání, kteří na pohodlné rohové pohovce ve studiu a nad šálky kávy přejdou k dalšímu rozhovoru.

„Takže dnes se otvírá parlament a načíná nový rok. Pokaždé je to neobyčejný den, ale tentokrát to obzvlášť platí pro jednu konkrétní političku, ministryni sociálních věcí Rosu Hartungovou, která přišla 18. října minulého roku o dvanáctiletou dceru. Rosa Hartungová měla dovolenou od té doby, co byla dcera...“

Steen Hartung stihne jen tak tak vypnout plochou obrazovku visící na zdi vedle lednice. Posbírá své architektonické výkresy a psací potřeby z prkenné podlahy ve velké kuchyni inspirované francouzským venkovem, na kterou je právě upustil.

„No tak, dělej. Pojedeme hned, jak máma vyrazí.“

Syn sedí stále ještě za velkým jídelním stolem obklopený zbytky od snídaně a čmárá něco do sešitu matematiky. Každé úterý se Gustav objeví teprve až něco po deváté a každé úterý mu Steen musí připomínat, že to není správná doba na psaní úkolů.

„Ale proč nemůžu jet sám na kole?“

„Je úterý, jdeš po škole na tenis, takže tě vyzvednu. Máš sbaleno?“

„I have it.“

Do kuchyně vejde malá Filipínka s připravenou sportovní taškou. Steen se po ní vděčně ohlédne, když se dívka dá do úklidu po snídani.

„Díky, Alice. No tak pojď už, Gustave.“

„Všechny ostatní děti smějí jezdit na kole.“

Steen si všimne za oknem velkého černého auta, které vjelo na příjezdovou cestu a zaparkovalo venku v kalužích.

„Tati, jenom dneska?“

„Ne, uděláme to, jak jsme zvyklí. Už je tady auto. Kde je máma?“

Steen stoupá po schodech do prvního patra a volá na svou ženu. Sto let stará měšťanská vila má téměř čtyři sta metrů čtverečních a on zná každé její zákoutí, protože ji sám zrenovoval. Tehdy, když ji koupili a nastěhovali se, bylo důležité mít spoustu místa, ale teď je pro ně velká. Příliš velká. Podívá se po manželce v ložnici a koupelně, než zjistí, že dveře naproti jsou pootevřené. Na okamžik zaváhá, pak dveře otevře a nahlédne do pokoje, který kdysi patřil jejich dceři.

Jeho žena sedí oblečená ve svrchníku na nepovlečené matraci na posteli u stěny. Steen se rozhlédne po pokoji. Klouže očima po holých stěnách a stěhovacích krabicích stojících v rohu. Pak se podívá znovu na svou ženu.

„Auto je tady.“

„Díky...“

Krátce přikývne, ale zůstane sedět. Steen vkročí do pokoje a ucítí, jaké je v něm chladno. Teprve teď si všimne, že Rosa mačká v rukou žluté tričko.

„Jsi v pořádku?“

Je hloupé se tak ptát, protože nevypadá, že by byla v pořádku.

„Včera jsem tu otevřela okno, ale zapomněla jsem ho zavřít a všimla jsem si toho teprve před chvílkou.“

Steen chápavě přikývne, přestože mu tou větou neodpovídá na jeho otázku. Z dálky, zdola z haly, zaslechnou volat syna, že přijel Vogel, ale nikdo z nich nezareaguje.

„Už si nemůžu vybavit její vůni.“

Rukama hněte žlutou látku trička a dívá se na ni, jako by hledala něco, co se skrývá mezi nitkami tkaniny.

„Chtěla jsem to jen zkusit. Jenže nic necítím. Ani z žádných ostatních věcí.“

Posadil se k ní.

„Možná je to dobře. Možná to tak bude lepší.“

„Proč by to tak mělo být lepší...? Není to lepší.“

Neodpověděl a vycítil, že ji to zamrzelo, protože se ozvala mírněji.

„Nevím, jestli tohle můžu... zdá se mi, že to není správné.“

„Je to správné. Je to to jediné správné řešení. Vždyť jsi mi to sama takhle řekla.“

Gustav opět zavolal.

„Byla by ti řekla, abys jela. Řekla by ti, že to určitě půjde. Byla by ti řekla, jaká jsi skvělá.“

Rosa neodpověděla. Jen tam tak chvíli seděla s tričkem v dlaních. Pak vzala manžela za ruku, stiskla ji a pokusila se usmát.

„Ok, super, tak zatím.“ Zatímco scházela po schodech dolů do haly, ukončil osobní poradce Rosy Hartungové hovor.

„Jsem tu moc brzo? Měl bych královskou rodinu požádat o přeložení zahájení na zítřek?“

Rosa se nad energií Frederika Vogela pousmála a napadlo ji, že je to v domě ojedinělý jev. Jakmile je v blízkosti Vogel, není místo na to být sentimentální.

„Ne, už jsem připravená.“

„Dobře. Musíme projít program. Přišla nám pěkná hromada žádostí o rozhovor – některé jsou dobré, některé předvídatelné a bulvární –“

„Probereme to v autě. Gustave, nezapomeň, že je úterý, vyzvedne tě táta a zavolej, kdyby něco. Ok, zlato?“

„Já vím.“

Chlapec znaveně přikývne a Rosa mu stihne vjet rukou do vlasů, než jí Vogel otevře dveře auta.

„Měla by ses také pozdravit s novým řidičem, a měli bychom projednat poslušnost předběžných schůzek k jednání...“

Steen se za nimi díval kuchyňským oknem a pokoušel se usmívat na svou ženu, aby jí dodal odvahy, když se vítala s novým řidičem z ministerstva a nastupovala zadními dveřmi do vozu. Poté auto vyjelo na příjezdovou cestu a Steenovi se ulevilo.

„Pojedeme?“

To se zeptal Gustav a Steen zaslechl, jak si v hale obléká bundu a nazouvá boty.

„Jo, už jdu.“

Steen otevřel lednici, vytáhl z ní balení malých lahviček s hořkým likérem, odšrouboval víčko jedné z nich a vyprázdnil si její obsah do úst. Ucítil, jak si alkohol klesá cestu jícnem dolů do žaludku. Uložil si zbývající lahvičky do tašky, přibouchl dvířka ledničky a nezapomněl na klíč od auta ležící na kuchyňském stole.

Thulinové se na tom domě něco nelíbilo. Ten pocit ji začal zaplavovat už v okamžiku, kdy se vybavená rukavicemi a modrými igelitovými návleky přes boty začala pohybovat po tmavé předsíni, kde pod věšákem se svrchním šatstvem stály v řadách boty celé rodiny. V chodbičce visely pěkně zarámované obrázky s květinovými motivy, a když vstoupila do ložnice, pokoj zařízený v odstínech bílé, tedy kromě růžové, stále ještě stažené žaluzie, působil žensky nevinným dojmem.

„Oběť se jmenuje Laura Kjærová, sedmatřicet let, asistentka lékaře na zubní klinice v centru Kodaně. Vypadá to, že si šla lehnout a někdo ji překvapil. Její devítiletý syn spal v pokoji na konci chodby, ale zřejmě nic neslyšel ani neviděl.“

Thulinová se zastavila a prohlížela si manželskou postel rozestlanou jen z jedné strany, když ji postarší strážník v uniformě rychle zasvěcoval do situace. Z nočního stolku sletěla lampička a měkce přistála na bílém koberci s dlouhým vlasem.

„Kluk se probudil v prázdném domě a nemohl nikoho najít. Udělal si sám snídani, oblékl se a čekal na mámu, ale když se neobjevila, šel k sousedům. Sousedka zašla zpátky do domu, našla ho prázdný a uslyšela vzadu na hřišti štěkat psa, kde následně našla oběť a zavolala nám.“

„Kontaktovali jste otce?“

Thulinová prošla kolem strážníka, nahlédla do dětského pokoje a vrátila se zpátky chodbou se strážníkem v závěsu.

„Podle sousedky zemřel otec před několika lety na rakovinu. Oběť potkala půl roku nato nového muže a ten se k ní nastěhoval sem do domu. Ten chlapík je někde na veletrhu na Sjællandu. Zavolali jsme mu, když jsme sem dorazili, měl by se tu brzy objevit.“

Otevřenými dveřmi do koupelny viděla Thulinová tři elektrické kartáčky na zuby visící tam pěkně seřazené vedle sebe, na kachličkové podlaze pár pantoflí připravených k nazutí a na háčcích zavěšené

dva stejné župany. Vyšla z chodby a vkročila do otevřené kuchyně přecházející v obývací pokoj, kde bíle oblečení technici zajišťovali stopy a otisky prstů pomocí vybavení, které měli ve svých kufřících. Inventář byl stejně tuctový jako čtvrt, ve které se dům nacházel. Skandinávský design, povětšinou asi z Ikea a Ilva, na stole troje prázdné prostírání, ve váze malá podzimní kytice z větvíček okrasných keřů, polštářky na pohovce a na kuchyňské lince vedle dřezu jeden jediný hluboký talíř se zbytkem mléka a kukuřičných lupínků, který odhadovala, že byl chlapcův. V obývacím pokoji stál digitální fotorámeček, který v souvislém sledu snímků ukazoval prázdnému, vedle stojícímu křeslu obrázky malé rodinky. Maminku, syna a pravděpodobně matčina partnera. Usmívají se a vypadají šťastně. Laura Kjærová je hezká a štíhlá, má dlouhé zrzavé vlasy, ale v sympatických, vřelých očích se zračí zranitelnost. Je to pěkný domov, a přesto se na něm Thulinové něco nelíbí.

„Stopy vloupání?“

„Ne. Dveře a okna jsme zkontrolovali. Vypadá to, že se dívala na televizi a popíjela čaj, než si šla lehnout.“

Thulinová očima přelétla nástěnku v kuchyni, ale visel na ní jen rozvrh hodin, kalendář, otvírací doba plaveckého bazénu, nabídka k prořezání stromů, pozvánka na halloweenskou oslavu ve sdružení majitelů nemovitostí a upomínka na prohlídku na dětském oddělení Královské nemocnice. Obyčejně byla Thulinová právě v tomhle dobrá: ve všímání si drobností, které by mohly být důležité. Na to byla totiž kdysi zvyklá. Přijít domů, odemknout dveře a všimnout si náznaků rozhodujících o tom, jestli se z toho vyklubá dobrý nebo špatný den. Ale v tomto případě nebylo čeho si všimnout. Byla tu jen nejužší rodina a její idylický všední den. Takový, se kterým nebude moct Thulinová nikdy v životě souhlasit, a na okamžik se pokoušela sama sobě namluvit, že se jí na tom domě možná právě tohle nezamlouvá.

„Co počítače, tablety, mobily?“

„Podle toho, co jsme viděli, nebylo nic odcizeno a Genzovi lidé už to sbalili a odvezli.“

Thulinová přikývla. Většina násilných trestných činů a vražd se dá touto cestou vyřešit. Najdou se zpravidla esemesky, informace o telefonických hovorech, maily nebo korespondence přes Facebook, která

naznačuje, proč to dopadlo, jak to dopadlo a ona už se těšila, až se bude materiálem probírat.

„Co je to tu tak cítit? Zvratky?“

Thulinová najednou zaznamenala žluklý, nepříjemný pach, který ji pronásledoval celým domem. Postarší strážník se zatvářil provinile a ona si teprve teď všimla, jak je bledý.

„Je mi líto. Jdu přímo z místa činu. Myslel jsem, že jsem si zvykl... Ukážu vám, kudy se tam dostanete.“

„Zvládnou to sama. Jen dejte vědět, až se partner zavražděné objeví.“

Otevřela dveře na terasu do zadní části zahrady a strážník potřásl vděčně hlavou.

Trampolína pamatovala lepší časy, totéž platilo o malém, zarostlém skleníku, který stál vlevo od dveří na terasu. Vpravo narážela vlhká tráva na zadní stěnu lesknoucí se kovové garáže, která je jistě nesmírně praktická, ale v žádném případě bílému funkcionalistickému domku nesluší. Thulinová se vydala do nejzazšího kouta zahrady. Z druhé strany živého plotu vytušila reflektory, uniformované policisty a bíle oblečené techniky. Prodrala se mezi stromy a keři se žlutými a ohnivě červenými listy a vylezla na přírodním hřišti. Poblíž rozbitého domečku pro děti zasvítíl v dešti opakovaně blesk a z odstupů zahlédla Genzovu energickou postavu, jak fotoaparátem zaznamenává detaily z místa činu a zároveň diriguje své bíle oblečené lidi.

„Jak jste daleko?“

Simon Genz zvedne oči od hledáčku kamery. Tváří se vážně, ale když ji zahlédne, tvář se mu rozjasní v krátkém úsměvu. Genzovi je pravděpodobně něco kolem pětatřiceti let, je to atletický typ, o kterém kolují zvěsti, že jen za poslední rok uběhl pět maratonů. Kromě toho je nejmladší vedoucí, jakého kdy oddělení kriminalistické techniky mělo, a Thulinová v něm poznala jednoho z mála, komu stálo za to naslouchat. Myslelo mu to, byl zažraný do své práce a schopný úsudku, kterému v podstatě důvěřovala. Jestliže si ho stejně držela od těla, pak to bylo proto, že se jí zeptal, jestli by si spolu nezašli někdy zaběhat, a to tedy nezašli. Během devíti měsíců, které Thulinová strávila na oddělení násilných trestných činů, byl Genz jediný, ke kterému si vybudovala alespoň nějaký vztah. Milostný poměr s kolegou by ale byla asi ta nejasexuálnější věc, jakou by si dovedla představit.

„Nazdar Thulinová. Moc daleko jsme se nedostali. Ten déšť nás trochu zlobí a od té doby, co k tomu došlo, už uběhla pěkná řádka hodin.“

„Říkali něco o načasování?“

„Ještě ne. Soudní lékař je tu co nevidět. Ale začalo pršet krátce před půlnocí a já bych odhadoval, že k tomu došlo někdy v té době. Pokud

byly v terénu jasné stopy, úplně je to smylo, ale nevzdáváme se. Chceš ji vidět?“

„Ano, díky.“

Bezduché tělo sedělo v trávě, zakryté bílou plachtou z forenzní laboratoře. Opíralo se o jeden ze dvou sloupků, které nesly stříšku nad verandou dětského domečku, a scéna působila téměř mírumilovným dojmem díky červenému a žlutému zabarvení popínavých rostlin, které dominovaly houští v pozadí. Genz opatrně odstranil bílou plachtu a odhalil ženu. Seděla zhroucená jako hadrová panenka, byla nahá, kromě spodních kalhotek a košilky, která kdysi bývala béžová, ale teď byla promočená deštěm a zamazaná tmavou krví. Thulinová přistoupila blíž a posadila se na bobek, aby lépe viděla. Laura Kjærová měla kolem hlavy černou lepicí pásku. Zařezávala se jí do strnulých, otevřených úst a byla omotaná několikrát kolem zátylku a přes mokré, rusé vlasy. Jedno oko měla vyražené, takže bylo vidět hluboko do očního důlku, zatímco druhé zíralo slepě před sebe. Holá, namodralá kůže byla poraněná nesčetnými škrábanci, řeznými ranami a nesla stopy bití, bosé nohy byly rozedrané do krve. Ruce měla zahrabané do hromádky listí před klínem a těsně nad zápěstím pevně svázané širokými, plastovými páskami. Stačil jediný pohled na tu postavu, a Thulinová pochopila, proč se starší strážník složil. Obvyčnějše neměla nic proti tomu vidět mrtvé tělo. Práce na oddělení vražd vyžaduje nesentimentální přístup ke smrti, a pokud člověk něco takového vidět nemůže, měl by se raději držet dál. Jenže Thulinová nikdy nikoho tak zřízeného, jako tu ženu opírající se o sloupek dětského domečku, neviděla.

„Samozřejmě si to vyslechněš od soudního lékaře, ale podle mě navštědčují některá poranění tomu, že se v určitém okamžiku pokusila pachateli utéct mezi stromy. Buď pryč od domu, nebo zpátky do domu. Jenže byla tma jak v pytli a musela být vážně oslabená po amputaci, která byla s jistotou provedena dřív, než byla nakonec dopravena k domku na hřišti.“

„Amputaci?“

„Podrž to.“

Genz jí roztržitě podal velký fotoaparát s bleskem. Došel až k mrtvé, přidržel si k ní a použil jemně a opatrně baterku, aby s ní trochu nad-

zdvihl ženina svázaná zápěstí. Rozhostilo se hrobové ticho, strnulé paže následovaly při nadzdvihnutí mechanicky Genzův pohyb a Thulinová nyní spatřila, že pravá ruka Laury Kjærové není zahrabaná pod listím, jak si myslela. Paže končila groteskně těsně pod zápěstím, kde nepravidelný, šikmý řez odhaloval kosti a šlachy.

„Předběžně předpokládáme, že k tomu muselo dojít tady venku, protože jsme nenašli stopy krve ani v garáži, ani v domě. Samozřejmě jsem požádal své lidi, aby garáž důkladně prohlédli, hlavně se dívali po plastových páscích a lepicí pásce a pracovních nástrojích nebo zahradním náčiní, ale prozatím bez jednoznačného výsledku. Stejně jako se samozřejmě dívíme, že jsme zatím nenašli tu ruku, ale pokračujeme dál v hledání.“

„Mohl ji odnést nějaký pes.“

Řekl to Hess, který vyšel ven na zahradu a prodral se živým plotem. Krátce se kolem sebe rozhlédl a setřásl ze sebe dešťovou vodu. Genz se na něho překvapeně zahleděl. Thulinovou ta poznámka z nějakého důvodu podráždila, i když věděla, že by mohl mít pravdu.

„Genzi, to je Hess. Bude s námi pár dnů pracovat.“

„Dobré ráno. Vítej.“ Genz se zatvářil, jako by chtěl Hessovi podat ruku, ale ten jen kývl hlavou k přilehlému domu.

„Neslyšel někdo něco? Někdo ze sousedů?“

Najednou k nim dolehl nepravidelný hukot a na návrší z druhé strany hřiště se kolem nich po mokřích kolejkách přehnala souprava linky S.

„Ne, pokud vím, nikdo nic neslyšel!“ musel Genz svou odpověď zakřičet. „Příměstské vlaky nejezdí v noci tak často, ale na druhou stranu je na trati část nákladních vlaků!“

Lomoz vlaku dozníval a Genz se opět zahleděl na Thulinovou.

„Přál bych si mít pro tebe spoustu stop, ale teď toho zrovna víc říct nemůžu. Ne víc, než že jsem nikdy předtím neviděl nikoho tak zřízeného.“

„Co je tohle?“

„Co?“

„Támhle.“

Thulinová stále ještě seděla na patách vedle těla a ukázala teď na něco, za čím se Genz musel otočit, aby se na to mohl podívat. Na trámu nad verandičkou domku za mrtvou ženou něco bylo, pohupovalo se to ve větru zamotané do provázku, na kterém viselo. Genz natáhl ruku pod

trám a vymotal předmět tak, aby visel volně a komíhal se ze strany na stranu. Byly to dva tmavě hnědé kaštany připevněné jeden na druhý. Ten vrchní byl menší, spodní větší. V horním kaštanu byly do kaštanové hmoty vydlabané dvě dírky pro oči. Do spodního byly vražené sirky jako ručičky a nožičky. Byla to jednoduchá figurka sestávající ze dvou kuliček a čtyř tyček, úplně běžná, ale Thulinové se při pohledu na ni na okamžik zastavilo srdce, aniž by dovedla vysvětlit, proč.

„Kaštanový panáček. Neměli bychom ho vyslechnout?“

Hess se na ni nevinně zahleděl. Policejní humor klasického ražení je očividně vysoko v kurzu i u Europolu a Thulinová neodpoví. Stihne si s Genzem vyměnit výmluvný pohled, než jej vyruší jeden z jeho lidí s dotazem. Hess sáhne do bundy po telefonu, který začne opět vyzvánět, a ve stejném okamžiku zapíská někdo od domu. Je to strážník s nevolností, kývající na Thulinovou ze zahrady. Thulinová vstane. Rozhlédne se po hřišti lemovaném stromy s bronzově zbarvenými listy, ale není tam nic víc vidět. Jen parkurovou dráhu a mokré houpačky a prolézačky, které působí smutně a opuštěně navzdory početnému zastoupení policistů a kriminalistických techniků, kteří se tu vláčejí v dešti a prohledávají okolí. Thulinová se vrací zpět k bílému domku. Když prochází kolem opět francouzsky mluvícího Hesse, projede okolo s hlasitým rámusem další vlak příměstské linky.

Po cestě do centra načrtne Vogel v ministerském automobilu program aktuálního dne. Ministři vlády se sejdou v zámku a sídle parlamentu Christiansborgu, načež se hromadně odeberou za roh do zámeckého kostela Slotskirken, aby se zúčastnili tradiční bohoslužby. Až to budou mít za sebou, měla by se Rosa odebrat pozdravit svůj personál na ministerstvu sociálních věcí, které sídlí u Holmenského kanálu přímo naproti zámeckému náměstí před Christiansborgem a potom se včas vrátit zpátky do Christiansborgu na oficiální otevření parlamentu.

Zbytek dne je také přesně naplánovaný, ale Rosa navrhla jednotlivé úpravy, které má zaktualizované v kalendáři v iPhonu. Nepotřebovala by ho, protože její sekretářka na ministerstvu má všechno pod palcem, ale Rose to takhle vyhovuje nejlépe. Umožňuje jí to věnovat se podrobnostem, neztrácet spojení s realitou a mít dojem, že má vše pod kontrolou. A nejen dnes. Jenže když auto odbočí na náměstí Rigsdagsgården, už Vogela neposlouchá. Z věže budovy vlají dánské státní vlajky a všude na náměstí parkují přenosová vozidla médií a Rosa pohlédne na osoby postávající kolem, jak se pod deštníky připravují nebo už natáčejí své příspěvky za pozornosti fotografů.

„Asgere, jedeme dál, za roh k zadnímu vchodu.“

Vogelova slova přimějí nového řidiče přikývnout, ale Rose se ten nápad nelíbí.

„Ne. Vysaďte mě tady.“

Vogel se na ni překvapeně otočí a řidič se na ni podívá do zpětného zrcátka. Teprve teď si Rosa všimne, že řidič má navzdory svému mladému věku kolem úst vážnou vrásku.

„Jestli to neudělám teď, tak mi celý den nedají pokoj. Zajedte před vchod a vysaďte mě tam.“

„Roso, jsi si jistá?“

„Jsem si jistá.“

Auto zajede plynulým pohybem k obrubníku, řidič vyskočí a otevře Rose zadní dveře. Když vystoupí a vydá se k velkému schodišti parlamentu, běží všechno jako ve zpomaleném filmu: lidé za kamerami se otáčejí, novináři se za ní rozbíhají, vnímá tváře s otevřenými ústy a zkomolená slova.

„Paní Hartungová, na okamžik!“

Dolehne na ni skutečnost. Dav před ní vybuchne, kamery se jí naskládají před obličej a otázky novinářů se na ni sesypou jako krupobití. Rosa stihne vystoupat po dvou schodech, pak se rozhlédne po shromáždění a všechno si uvědomí. Hlasy, světlo a mikrofony, modrou čepici, staženou přes svraštělé čelo, mávající ruku, pár tmavých očí, které se jí snaží sledovat z nejzazší řady.

„Paní Hartungová, nechcete něco říct?“

„Jaké to je, vrátit se zpátky?“

„Věnujete nám dvě minutky?“

„Paní Hartungová, podívejte se sem, prosím!“

Rosa ví, že byla v posledních mnoha měsících hlavním bodem programu na nejrůznějších redakčních poradách, v neposlední řadě i v posledních dnech, ale s touhle možností nikdo nepočítal, takže všichni byli nepřipravení, a proto se to také Rosa rozhodla udělat.

„Ustupte o kus dál! Ministryně přednese prohlášení.“

To byl Vogel, který se vecpal před ní, aby zajistil, že lidé udrží odstup. Většina udělala, co se jim řeklo, a Rosa si prohlédla obličej. Mnohé z nich už znala.

„Jak všichni dobře víte, byla to pro mě těžká doba. Jak moje rodina, tak i já jsme velmi vděční za podporu, které se nám v tomto období dostalo. Ve sněmovně začíná nový rok a je načase, abych se začala dívat dopředu. Děkuji předsedovi vlády za důvěru a těším se, až se vrhnu na politické úkoly, které máme před sebou. Doufám, že to budete všichni respektovat. Děkuji.“

Rosa Hartungová stoupá dál po schodech za Vogelem, který se jí pokouší prorážet uličku.